

Fragmenten van een gesprek met Rainbow Soulclub

44

G(eorge): ...wat we met de sjamanen doen is niet heel anders dan we met de jongens van de Soulclub doen. De gesprekken zijn anders omdat het andere mensen zijn, maar je probeert elkaars fascinaties en gedachten los te krijgen en te kijken wat je hier samen mee kan doen. Volgens mij is dat wat we met de Soulclub constant proberen.

S(askia): Ik vind het überhaupt inspirerend om met mensen uit een heel ander gebied van de wereld, of uit Amsterdam of waar dan ook, samen iets te ondernemen. Om ze te leren kennen en samen te werken. En of dit nou de sjamanen in Zuid-Korea zijn of de gebruikers in de gebruikersruimte om de hoek, dat maakt niet uit. Ik ben altijd nieuwsgierig.

TF: En reageren op elkaars werk, op wat je doet en wat je maakt?

S: Ik zie het eigenlijk meer als een blind date. Je hebt twee mensen, of groepen mensen, die elkaar helemaal niet kennen en je brengt ze bij elkaar en dan gaan ze aan elkaar snuffelen, en dan? Wat gebeurt er dan? Het is eigenlijk een manier om inspiratie op te wekken. Ik hoop ook altijd dat het van twee kanten is, dat het niet een eenzijdig proces is. Dat het niet alleen voor mij interessant is om overal aan te snuffelen en er dan dingen over te maken, want dat is niet wat ik ambieer, maar dat je allebei denkt 'wow, dat heb ik nog nooit zo

gezien, daar kan ik iets mee'. Wederzijdse inspiratie, dat is wel echt de bonus vind ik.

En het hoeft niet direct iets op te leveren, het mag heel organisch gaan, zonder vooropgezette doelen.
We gaan enorm met de flow, dat brengt de beste dingen voort.

It doesn't need to go anywhere, it can develop organically, without previously set goals.

G: Precies!

S: Het was vooraf helemaal niet de bedoeling om de Soulclub 12 jaar te doen. We zijn er min of meer per toeval terecht gekomen. Maar we hadden meteen een klik met de mensen in Blaka Watra. Het was meteen gezellig en ze waren heel gastvrij en ook nieuwsgierig naar ons. Het was ook boeiend om zo'n hele verborgen wereld te zien die gewoon om de hoek van je huis zit, waar je dan ineens een kijkje binnen krijgt. Er zijn heel wat mensen die hun dagen doorbrengen in zo'n gebruikersruimte, en daar zijn ook hele leuke, lieve of slimme mensen bij, die ook plannen en ideeën hebben. Mensen die ook gestudeerd hebben en een baan hebben gehad en kinderen hebben. Ze zijn eigenlijk net als wij: gewoon avontuurlijke mensen, misschien.

It was fascinating to discover a hidden world just around the corner

Alleen hebben ze een keer een andere afslag genomen in hun leven en lukt het hen niet om weer 'terug' te komen van dat pad.

It just so happens that they have taken a different path, and can't seem to change direction.

photo by Rainbow Soulclub

Aanraken

AUB

Yuri Veerman

A few weeks ago I retreated to a cabin up in the north of the Netherlands to get out of the city, and out of my head. I took some books, a notebook and a pencil and spent my time reading, walking, and drawing the horses and trees that made up the surroundings of my cabin. One day, after I had been drawing horses for three hours straight, I walked towards the next village to do some shopping, passing a group of typically Dutch, black and white cows. When I looked at one these friendly eyed creatures, I suddenly noticed how the back of a cow is almost a straight line. I have seen hundreds of cows in my life, but only after continuously drawing the curved back of a horse, was I susceptible to noticing the distinct shape of a cow's back; angular and straight.

Obviously, we can't go through life focusing the utmost attention to every cow, cat, or other living entity we come across. But, we can start with ourselves, and people close to us. Going to Martijn and Marjolijn's workshop 'Aanraken AUB', was a wonderful experience as it showed me that paying attention to yourself and the person you are with is incredibly rewarding and not that hard; unfortunately, not paying attention to yourself or the other is still easier. The three hour session, held in a small tent, consisted of several parts; a body-twister (put your left ear on the other's right thigh); tracing the other person's body on a piece of paper, then colouring it in according to your self image; teaming up with a stranger and telling that person how you would like to be touched; and the last part: lying down with your eyes closed and have two strangers touch you. All of the assignments were simple but challenging. Like the following question: how would you like to be touched? At that point, I stood in front of a girl whom I had just met, and thought: I would like you to rest your head on my shoulder. But I didn't dare to ask. I thought it was too intimate and weird for a first request, so I asked her to massage my arm, because it felt a bit sleepy. When she massaged my arm with one hand, she touched the inner part of my arm with her other hand. This felt so pleasant and intimate at the same time that I felt a bit aroused, which made me wonder if this was actually allowed in such a setting.

The last exercise consisted of three rounds where two people were asked to touch a third person in a group in an intuitive way, always respecting the specific areas where they requested not to be touched. This too was rewarding and challenging. In the first round I was asked to touch another man who laid on his back, with his eyes closed. Although he only requested not to be touched in his groin, I was hesitant to touch his face or his hands. I couldn't remember the last time my fingertips touched a man's face. When the session was finished and everybody shared their experiences, the man from my group said how he missed being touched on his head and face. I immediately thought: why was I so hesitant, what was I scared of?

Touching, looking, feeling, listening closely, saying what you actually want. It's simple and challenging at the same time. I think I'm going to practice a little more.

Aanraken, kijken, voelen, goed luisteren, zeggen wat je eigenlijk wilt. Het is simpel en uitdagend tegelijk. Ik denk dat ik nog een beetje ga oefenen.

Aanraken AUB workshop by Martijn Engelbrecht and Marjolijn Zwakman

photo by Vika Ushkanova